

ta västtu olnud, agga ommiti olli Jürri tedda truuveses teninud ja nüüd ennast süddameliku ar- maastusega lapse pole pöörnud. Kui möldrit mulda pandi, viiskas iggaüks leinajatest kolm korda muilda püsärgi peale, agga Jürri panni lapse käed riisti, lugges Jossa-meie palvet ja läks koju. Nüüd maggab mölder omma-külmas hanaas jure ülles- töusmisse päwa hommikuni, ja ei kule mitte ennam weski kollinat. Küllsime siis nüüd, mis temma poejast samud. — Surnuaejast läksid suggulased veel kord weski jure taggaüi lapse pärast nõu piddama. Üks ta emma wendadest, Juuhan Puderjaan ütles: „Poisi ma wöttan enne jure, seit mul posle last, weski jättame Jürri ho- leks, kelle truuvi tunneme. Kaarli peab ka mölder sama, nenda kui temma iissa ja suur-iissa ollid!“ — Köik suggulased piddasid sedda nõu heaks, jätsid Jummalaga, ja Juuhan Puderjaan wiis kohhe weikest Kaarlit ennese keju. Puder- jaan, Kaarli onnu olli nisuggune inimene, kes agga sellega üksi rahhus on: et agga inimised

ueist middagi pahha ei tea yäksida. Temma war- rastas wiljast, mis jahvatada todí, mitte ennam eggas väähem kui nisuggune mölder wöib warras- tada, kes üksii inimeste ees tahhab õigeks petud sada, agga mitte selle peale ei mötle, et Jummal inimese salajamad teid ja temma süddame nöud ja mötted ärranääb, ja uende järrel ta peale kohhut möistab. Karel kasvas onu hole al prioleste ülles; kes tedda näggi, kitiis tedda. Onu murre olli, et ta folis heaste piddi öppima, seit ta ütles, et lapset, mis nores pölvies ei wittsi middagi tehha eggas öppida, waid laiskuses, wiltsi- mises ja koerustükkides ülleskasvab, ialgi õiget inimest ei sa; mis ful vägga tössi on. Karel olli hästi öppinud, et ta möistis nagu koolmeidet issegigi luggeda, kirjutada ja kõik rasked arwamised wälja arwata, ja peale sedda olli ta ka hea möl- der; agga üks aissi pudus temmale ommiti, ja se olli Jummal a kartus, mis keikis ajsus kaasu sadab, ja kellel on sesimati ja tulleva ellu töötus. Mis ta folis ja pärast fa leris Jum-